

РЕШЕНИЕ №

град Ловеч, 18.02. 2011 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЛОВЕШКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, наказателно отделение в публично съдебно заседание на втори февруари две хиляди и единадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА

**ЧЛЕНОВЕ : 1. МАГДАЛЕНА
СТАНЧЕВСКА**

2. ВАСИЛ АНАСТАСОВ

при секретаря **Д.П.**, в присъствието на прокурора **ВАЛЕНТИН ВЪЛКОВ**, като разгледа докладваното от съдия **АНАСТАСОВ ВНОХД № 17** по описа за 2011 година и за да се произнесе, съобрази :

С присъда № 94/02.12.2010 г. по НОХД № 347/2010 г. Тетевенският районен съд, четвърти състав е признал **В. Х. Н. *****, ЕГН ***** за виновен в извършване на престъпление по чл.311, ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 и чл.54 от НК, като го е осъдил на 3 /три/ години лишаване от свобода и го е лишил за срок от 3 /три/ години от правото да заема държавна длъжност по Закона за държавния служител, считано от влизане на присъдата в сила. На основание чл.66, ал.1 от НК е отложил изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода с петгодишен изпитателен срок, считано от влизане на присъдата в сила. С цитираната присъда е признал **Г.Н.Н. *****, ЕГН ***** за виновен в извършване на престъпление по чл.316, във вр. с чл.311, ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 и чл.54 от НК, като го е осъдил на 2 /две/ години и 6 /шест/ месеца лишаване от свобода, като на основание чл.66, ал.1 от НК е отложил изпълнението на така наложеното наказание с четиригодишен изпитателен срок, считано от влизане на присъдата в сила.

Срещу така постановения съдебен акт е постъпила въззивна жалба от **В. Х. Н.**, с която иска присъдата да бъде отменена като незаконосъобразна, неправилна и необоснована, и да бъде постановена нова присъда с която той бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Счита, че не може да му бъде вменено във вина извършването на престъпление по чл.311, ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, тъй като той „само е подписвал” инкриминираните удостоверения в

качеството му на длъжностно лице, но не е издавал същите, тъй като издаването им ставало по утвърдени ред и процедура, които задължително са се спазвали в ОСЗГ-Тетевен. Твърди, че е обективно невъзможно „еднолично“ да издаде процесните удостоверения, тъй като не можел да работи с компютър за което са се събрали гласни доказателства пред Тетевенския РС. Счита, че по делото липсват доказателства, които да обосновават извършването на деянието от субективна страна, като твърди, че подписването на удостоверенията касаело „грешка“, дължаща се на изключителната му натовареност в инкриминирания период. Намира, че присъдата е постановена изцяло на базата на предположения, като обвинението не е доказано по категоричен и безспорен начин. Счита, че по време на ДП и при разглеждане на делото от първостепенния съд са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно - непосочване в процесните удостоверения за кое землище – с.Рибарица или гр.Тетевен, или за друго населено място в РБ са съотносими изложените в удостоверенията местности. Намира, че този факт е от съществено значение тъй като касае неговата компетентност и длъжностната му характеристика като началник на ОСЗГ-гр.Тетевен. Сочил, че единственото удостоверение без изходящ номер е издадено да установи факти и обстоятелства за пълномощно № 3555 издадено през 2006 година, което се виждало от текстовата му част. За това удостоверение излага, че напълно некоректно е посочено в присъдата, че пълномощно № 3555 е от 2006 година, тъй като ако е била констатирана грешка допусната в обвинителния акт е следвало същата да се изправи по надлежния ред, като това не е било сторено.

Срещу така постановения съдебен акт е постъпила въззивна жалба и от Г.Н.Н. чрез процесуалния му представител - адв.Х.Т. от САК, с която иска присъдата да бъде отменена като незаконосъобразна, неправилна, необоснована и постановена в нарушение на съдопроизводствените правила. Счита, че първостепенния съд изцяло е приел доводите на РП-Тетевен, като реално е възприел от фактическа и правна страна съдържанието на обвинителния акт и е изградил правните си изводи за извършено престъпление при повърхностен анализ на събраните доказателства по делото, счита, че събраните в хода на съдебното дирене доказателства са разгледани изолирано един от друг, а не в тяхната съвкупност и логическа взаимовръзка, като не е била изследвана тяхната доказателствена стойност, излага аргументи в тази връзка. Намира, че осъдителната присъда е постановена при противоречиви и неизяснени обстоятелства, касаещи предмета на доказване, при пълно игнориране доводите на защитата.

В съдебно заседание въззивникът В. Х. Н., редовно призован, се явява лично и с пълномощника си - адв.С. от ЛАК. Заявява, че не се

признава за виновен, тъй ОСЗГ на която е бил началник е действала като колективен орган и е вземала решения като такъв, желае да бъде оправдан.

Защитата поддържа становището изложено във въззивната жалба, като в пледоарията си пред ЛОС преповтаря аргументите споделени в жалбата. Заявява, че подкрепя изводите на другия защитник- адв.Т., за това, че мотивите на ТРС са „буквален препис” на обвинителния акт. Твърди, че по време на съдебното следствие пред ТРС са се събрали данни за извършено престъпление от неговия подзащитен по смисъла на чл.282 от НК, а не по чл.311 от НК. Счита, че в конкретния случай се касае за грешка по смисъла на чл.14 от НК, допусната от въззивника Н., излага аргументи в тази връзка. В заключение моли за оправдателна присъда, като алтернативно предлага на въззивния съд, ако последният счете, че по време на досъдебното производство и на съдебното следствие пред ТРС са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато за доразследване.

В съдебно заседание въззивникът Г.Н.Н., редовно призован, се явява лично и с пълномощника си - адв.Т.. Заявява, че не се признава за виновен, имал е фирма за недвижими имоти и във връзка с това е купувал и продавал такива, като понастоящем се занимава с друго.

Защитата заявява, че поддържа жалбата на изложените в нея основания, като в допълнително писмено изложение към последната посочва и доразвива нови възражения. Счита, че при постановяване на присъдата са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и по-конкретно това, че ТРС не е изпълнил задължението си по чл.14, ал.1 от НПК, сочи, че първостепенният съд в мотивите на обжалвания съдебен акт е извършил „препис на обвинителния акт”, като в тази връзка не е посочил кои обстоятелства приема за установени, въз основа на кои доказателствени материали, като в тази насока липсвали и правните съображения на решаващия съд. Счита, че не са обсъдени твърдяните от подсъдимите и техните защитници доводи, като в мотивите не било посочено изрично кои от тях ТРС приема за доказани, кои за отхвърлини и защо. Заявява становище, че първостепенният съд незаконосъобразно е отказал извършването на повторна съдебно-техническа експертиза касаеща пазарната стойност на всеки един от заявените за възстановяване и възстановени с решение имоти, излага аргументи в тази връзка. На следващо място счита, че делото е било разгледано от незаконен състав, като излага съображения за пристрастност на състава на първостепенния съд, за това, че е бил направен отвод на съдията-докладчик, но същият не е бил приет, като съдът е изложил „декларативни и необосновани мотиви” досежно отвода, излага съображения в тази връзка. Счита, че релевираното процесуално нарушение налага отмяна на обжалваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на РС. Заявява, че са допуснати нарушения на материалния закон и по-конкретно намира за

неправилен извода на ТРС, че с протоколното решение на ОСЗГ не се възстановяват, а само се признават, всъщност вече признате с решение на гражданския съд по чл.11, ал.2 от ЗСПЗЗ права, като счита, че този извод не намира опора в закона, излага съображения в тази насока. Намира, че ТРС е постановил незаконосъобразна осъдителна присъда, тъй като не се доказвало по несъмнен начин субективната страна на престъплението. Сочил, че Н. има средно образование, не е разполагал с „базата данни” досежно процесните имоти, в тази връзка не е познавал границите и местностите в общината, сочи доводи в тази насока. Счита, че налице са противоречия в показанията на свидетелите Сн. П. и Д. М., които ТРС е кредитирал изцяло. Заявява, че инкриминираните удостоверения са били издадени при стриктно спазване процедурата за това, като същите съдържат изх. №, подпис на началника на ОСЗГ и печат, същите са били представени пред нотариус от гр.Тетевен-лице с юридическо образование и последният не е видял проблем при изповядване на сделките, като не е възникнал и проблем при вписването на последните при Службата по вписванията при ТРС, от което изводът на ТРС за това, че подсъдимият Н. е знаел и е желал да се ползва от инкриминираните документи се явявал необоснован.

Окръжна прокуратура Ловеч, представлявана от прокурор Вълков, дава становище да бъде постановено решение, с което да се потвърди присъдата на първата инстанция като правилна, законосъобразна и справедлива, развива доводи в тази връзка.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилите жалби, становищата на страните заявени пред съда и събраните по делото доказателства от Тетевенския РС, и след като извърши цялостна проверка на невлязлата в сила присъда, относно нейната правилност, законосъобразност, обосновааност и справедливост на наложените наказания, на основание чл.314, ал.1, във вр. с чл.313 от НПК, намира за установено следното :

I. По фактическата страна и правните изводи :

С решение № 168.3/27.10.2006 год. по гр. дело № 483/2006 година на РС-Тетевен на основание чл. 11 ал.2 от ЗСПЗЗ е било признато за установено правото на св.Д. М.Ц. от с.Рибарица, обл.Ловешка, да възстанови собствеността си върху земеделски земи, бивша негова собственост, внесени в ТКЗС, находящи се в землището на с. Рибарица, а именно: нива в м. „Тодоров дол” от 2 дка, ливада в м. „Тодоров дол” от 2 дка, ливада в м.„Беркина могила” от 4 дка и ливада в м.„Ралъов лом” от 2 дка.

На 16.11.2006 год. св.Ц. внесъл заявление по образец в ОСЗГ-Тетевен № Р811, с което поискал възстановяване на собствеността върху тези четири земеделски имота.

Паралелно с това св.Ц. се занимавал и с възстановяване на собствеността върху свои горски имоти в три от горните местности, като на 15.11.2006 год. /л. 667, т.IV/ вече бил упълномощил, с пълномощно заверено от нотариус И. с рег.№305 на Нотариалната камара св.Ц. Д. Ц. да го представлява при възстановяването и продажбата им.

С протоколно решение № P1406 от 20.11.2006 год. ОСЗГ Тетевен признала правото на възстановяване на собствеността в съществуващи или възстановими стари реални граници на исканите имоти. Следвало идентифициране на имотите на терена, заснемане на границите, постановяване на окончателно решение за възстановяване, при наличие на всички условия за това, ведно със скици, индивидуализиращи имотите.

В показанията си св.Ц. твърди, че документите му са били уредени от св.Ц. Ц., който взел документите от св.П.. Твърди, че се е срещнал с въззивника Н., св.Ц.и друго лице, което не познава и не може да посочи и постигнали съгласие св.Ц. да продаде само два от четирите имота, а именно ливадата в м."Беркина могила" от 4 дка и ливадата в м."Ралъв лом" от 2 дка, или общо 6 дка, по 400 лв. на дка. Св.Ц. твърди, че още същия ден със св.Ц., въззивника Н. и другото лице отишли при нотариус И. и изготвили пълномощно за тези два земеделски имота, като той получил сумата от 2 400 лева.

От писмените доказателства по делото се установява, че същия ден - 20.11.2006 год. св.Ц., макар и без представителна власт, внесъл молба № 367 /л.668, т.IV/, от името на св.Д. Ц. за заснемане на четирите земеделски имота по протоколното решение № P1406/20.11.2006 година на ОСЗГ Тетевен, а на 27.11.2006 година било изготвено пълномощно № 3555 /л.666, т.IV/, заверено от нотариус И., с което св.Д. Ц. упълномощил въззивника Н. ***, а не св.Ц. с правата да го представлява в качеството му на собственик по отношение договорените със св.Ц. два имота-ливадата в м."Беркина могила" от 4 дка и ливадата в м."Ралъв лом" от 2 дка, в т.ч. и представителство "...при извършване на изискуемите от закона правни и фактически действия, свързани с кадастралното заснемане на место на имотите...", получаване на скици и решения за същите, при въвод във владение, така и с правото да се разпореди с тях, като декларирал в самото пълномощно, че е получил пазарната им цена.

Конкретно за тези два имота, които св.Ц. лично бил придобил през 1949 год. и владял до образуването на ТКЗС- втората половина на 50-те години той договорил и конкретната цена от 400 лева на дка, ръководен от съображения за качеството на земята, вида и характера на терените, отдалечеността им от населеното място, инфраструктура, комуникации и пр. условия, определящи пазарната конюнктура. Тази цена към този момент била относима само за отдалечени и неатрактивни терени, подходящи само за планинско земеделие, но не и за застрояване, отдих или

туризъм, дейности, развиващи се бурно по това време в с. Рибарица, обл.Ловешка.

В такъв обем единствено била учредената представителна власт на въззивника Н. от св.Ц. с пълномощно № 3555/27.11.2006 год., като други права, по отношение на други земи за въззивника не са възниквали.

Очевидно е че независимо от факта на учреденото представителство на въззивника Н.,*** следвало да се произнесе с окончателно решение по реда на ЗСПЗЗ за всичките четири имота заявени от правоимащия, като или ги възстанови в стари реални граници или откаже, с оглед на конкретните обстоятелства и законовите си правомощия. С решение № РР632/06.12.2006 год., подписано от двама служители на ОСЗГ- св.М.Г.- заместник началник на ОСЗГ Тетевен и св.М. Й. - старши специалист в същата била възстановена собствеността в „съществуващи” /възстановими/ „стари” реални граници, т.е. на основание чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ, на пет-новообразувани-имота, а именно ливада от 1.401 дка в м. "Черната река"-имот № 118039, пасище мера от 1.384 дка в м. "Заводна"-имот № 145028, пасище мера от 1.638 дка в м. "Заводна"- имот № 145031, пасище мера от 1.405 дка в м. "Заводна"-имот № 145032 и ливада от 1.486 дка в м. "Заводна"-имот № 150001 или общо 7.314 дка. Тези имоти са абсолютно различни от имотите, които св.Ц. е притежавал и възстановяването на собствеността, на които е поискал и за които тези права са му били признати, в т.ч. двата от тях, за които бил упълномощил въззивника Н.. Очевидно е, че възстановената площ е и в повече от договорените от св.Ц. 6 дка. и по-малко от заявените за възстановяване от него 12 дка, като друго решение-за възстановяване или отказ ОСЗГ не постановила.

„Новите” имоти, както са индивидуализирани в решението и издадените със същото скици, никога не са били притежание на св.Ц. и към момента на постановяване на цитираното решение № РР632/06.12.2006 год. в КВС /картата на възстановената собственост/ и регистрите към същата били отразени като земи по чл.19, ал.1 от ЗСПЗЗ - имоти държавна собственост, предоставени за временно стопанисване и управление на Община Тетевен. В действителност само терените върху които са идентифицирани първите четири от тях са били временно стопанисвани и управлявани от Община Тетевен, по вида си са общински мери, а последният имот - с идентификационен номер 150001 в КВС след решение № РР632/2006 год., изцяло попаднал върху имот с площ 1.166 дка, държавна собственост, актуван с акт за държавна собственост № 952/12.05.1993 година.

С постановяване на Решение № РР632/06.12.2006 год., нормите на ЗСПЗЗ безспорно били грубо нарушени. Вместо възстановяване правата на бившия собственик в пълен обем и в реалните граници там, където имотите му съществуват и вероятно е възможно да бъдат възстановени-възможност, която не е проверявана изобщо във формално проведеното от

ОСЗГ административно производство, с това решение са възникнали права върху чужди имоти, при това върху терени до притоците на река Вит, река Заводна и река Черната река и на пътя в тези махали.

От обясненията на въззивника Н., показанията на свидетелите М. Г., М. Й., А. С., Ц. П. и Г. А.- всички служители на ОСЗГ - Тетевен, службата в инкриминирания период заседавала като колективен орган при искана реституция само еднократно, при постановяване на протоколното решение, в случая със св.Ц.- № Р1406 от 20.11.2006 година. С това решение безспорно не се възстановяват, а само признават, всъщност вече признати от съда с решението по чл. 11 ал.2 от ЗСПЗЗ, права, имащо задължителната за службата сила на пресъдено нещо, нито към този близък момент, след влизане на това решение в сила, ОСЗГ е разполагала с някакви нови, повече или различни от обсъдените и изложени в мотивите от съда доказателства. За да се трансформира обаче признатото право на възстановяване на собствеността в право на собственост, възникващо след постановяване на окончателното решение по чл.14 ал.1 т.1 от ЗСПЗЗ, по съществуващото на реституцията, от единствения компетентен, колективен, натоварен с такава материална властническа компетентност орган, би следвало да се извърши и същинската дейност по проверка на фактите и условията за възстановяването, като ОСЗГ действа като административен орган при обвързана компетентност. Би следвало да се извършат разписаните в ЗСПЗЗ, ППЗСПЗЗ и Наредба № 49 от 05.11.2004 год. за поддържане на КВС, издадена от министъра на земеделието и горите, обн. ДВ бр.102 от 19.11.2004 год. /Наредба 49/ действия по констатиране или възстановяване на стари граници или съвместното им уточняване на място, установяване на действителната площ, граници и съседи, заснемане на място на съществуващите стари граници или трасирането на възстановените, съгласно нормативния ред. Това са действия на власт имащия орган, при които той е подпомаган от лице, изпълнител на техническите и геодезически дейности, когато те са необходими и предвидени в посочените нормативни документи-в случая св.К. Д., регистриран като ЕТ „ТОП-ГЕО” гр.София и изпълняващ към момента на инкриминираните събития втори пореден тригодишен договор с МЗХ за обслужване на ОСЗГ Тетевен.

ОСЗГ Тетевен, под ръководството на въззивника Н. по същество не е изпълнявала в пълен обем тези си законови задължения-да установи посочените действителни и значими за произнасянето в образуваното административно производство по възстановяването факти, както и от задължението си същите да се обсъдят съвместно с представените писмени доказателства и да се постанови от колективния орган предвидения в закона, стабилен административен акт по възстановяването-решение за възстановяване на собствеността в стари реални, съществуващи или

възстановими граници или ако не са налице условията за това-да се откаже със следващите от това последици.

След подаването на заявление за възстановяване, доказване на правото на възстановяване с влязло в сила решение по чл. 11 ал.2 от ЗСПЗЗ и признаването на правото-формално, както бе обсъдено по-горе с протоколно решение, било подавано заявление за заснемане на имотите по същото протоколно решение /по-горе се посочи, че в случая със св.Ц./, а както ще се установи и в последствие, това дори не е правел правоимащия, а вече всичко е ръководено от лицето, негов пълномощник. ОСЗГ, в частност служител на същата, не е бил натоварен с дейност по идентифициране на имота на място и констатиране на старите граници. Единствен началникът- въззивникът Н. по собствено усмотрение, при нужда, характерът на която пак сам е определял е ходил понякога, но нито един път при конкретните случаи, на терена при извършване на идентифициране и заснемане на исканите за възстановяване имоти.

В показанията си всички служители на ОСЗГ Тетевен, изброени по-горе поддържат една и съща версия, неводеща до разкриване в пълен обем на обективната истина по делото, а напротив целят по-скоро да я прикрият, тъй като от една страна всички те са зависими от въззивника Н., така са и лично заинтересувани да не се злепоставят, като в случая следва да носят поне съответната дисциплинарна отговорност. Съгласно техните показания молбата за заснемане на правоимащия се възлагала на фирмата изпълнител на техническите дейности - „ТОП-ГЕО”, чийто представител, заедно с правоимащия или негов пълномощник ходил на място, за да заснеме имота там, където и както правоимащият /пълномощникът му/ посочи и ако това е било така във всички случаи, без значение къде се намира имота и съществува ли реално, в какви размери и не е ли видоизменен или трансформиран заявения имот, както и без какъвто и да е контрол, тъй като фирмата по техническа поддръжка няма никакви правомощия да откаже къде да извърши заснемането, нито да преценява това. Единствено въпрос би възникнал, ако при обработка на данните се установи, че заснетия по този начин имот попада върху вече възстановен. И обратното, ако не попада върху такъв, както и каквито са всички разследвани случаи, ако заснемането се извърши върху терените на държавните имоти, земите по чл.19, ал.1 от ЗСПЗЗ, по лично усмотрение на показалото къде да се извърши заснемането лице - за ОСЗГ Тетевен не е имало проблем.

По данни от заснемането, проведено по този начин, се изготвяла скица и решение от изпълнителя на техническите дейности ЕТ „ТОП-ГЕО”, които се получавали на хартиен и магнитен носител в службата. Очевидно и скицата и решението били само проекти на такива и с нищо не обвързвали службата. Последните се приемали, което е категорично установено, от началника - въззивника Н., еднолично, в какъвто смисъл е и нормативната уредба. Комисията нито се събирала повторно, нито

обсъждала повече преписката, доказателствата, техническата дейност, т.е. възстановяването на собствеността било функция на волята на правоимащия, на неговата добросъвестност да посочи точно имота си и на добросъвестността на поддържащата фирма, но не и на преценка, контрол и решение на колективния административен орган.

От показанията на всички служители на ОСЗГ и преди всичко на свидетелите М. Й. и А. С., се установява, че с право да подписват решенията за възстановяване на собствеността в инкриминирания период са били определени всички членове на ОСЗГ. Заповед от директора на областната дирекция, както изисква закона била издадена в същия смисъл едва на 25.02.2008 год./ л.773, т. П/. Всички или поне болшинството като правило са се и подписвали и до тогава. По същество с процеса по възстановяването на собствеността в ОСЗГ са се занимавали началникът на службата - въззивникът Н., заместникът му св.Г., както и свидетелите Й. и С.. При това последните двама са били оправомощени от Н. да извършват дейностите по смисъла на чл.19, ал.1 и ал.2 от Наредба 49 - да приемат и възлагат молбите на правоимащите за заснемане на имотите им. Установява се, че св.С. е отговаряла за района от с. Гложене до с. М. Ж., а св.Й. за останалата част от землищата, възложени на ОСЗГ Тетевен, в т.ч. тези на гр.Тетевен и с.Рибарица, касаещи делото. Св.С. е била много добре запозната със случаите на възстановяване на права в нейния район, като не е познавала изобщо процеса на възстановяване на права за останалата част, за която е отговарял св.Й.. От особено значение е фактът, че специално за землището на с.Рибарица, обл.Ловешка, най-сведущ за местности, имоти и лица е бил именно въззивникът Н., тъй като преди да постъпи като началник на ОСЗГ Тетевен, от началото на поземлената реформа - 1991 год. е работил там като ветеринарен лекар, поради което се е ползвал с авторитет и доверие пред останалите служители. Свидетелите П. и А. са отговаряли за други и различни дейности на службата и не са били изобщо в течение с възстановяването на собствеността.

При постановяването на окончателното, пораждащо правни последици на реституционен акт решение за възстановяване на собствеността не се извършвало повече никакво колективно-общо или групово обсъждане, нито дори формално запознаване с преписката на всички имащи правомощието да подпишат решението служители, формиращи колективния орган, като до самото подписване от всички се е стигало след възникването на две конкретни условия : първото - при получаване на резултата от техническата дейност-скиците на хартиен носител, както и на дискета и проекторешението, същите са се докладвали на началника - въззивника Н. и само в негово отсъствие на заместника му-св.Г.. Само след одобряването им и връщането обратно на отговорния служител-за Рибарица и землището на гр. Тетевен-св.Й., той вече е можел да разпечата решението и само след обратното им докладване и

последващо подписване, строго по йерархия: първо въззивникът Н., след това св.Г., са полагали подпис и останалите. Това, както категорично се изяснява от показанията на свидетелите Й. и С. е второто условие да бъде постановено решение от ОСЗГ-наличието на подпис на началниците е означавало, че всичко е проверено от тях и е изрядно. Никой не е поставял никакви въпроси, не е проверявал никакви обстоятелства, дори и най-елементарните, дали възстановените имоти са първоначално заявените или са други по площ, брой, местоположение и други. С подписването му, като не е имало нито един случай на някакво оспорване, поставяне под съмнение, излагане на особено мнение или отказ да се подпише така поднесен документ този акт-решение по чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ е ставал окончателен и правопограждащ за заинтересуваното лице. В случая е безспорно, че решението, възстановяващо права всъщност е функция, не само на волята на правоимащия, техническата дейност, а най-вече на упражненото правомощие на началника на ОСЗГ да приеме или не, да одобри или не материалите от техническата дейност - резултата от заснемането на имота, който с нищо не го задължава. Това правомощие принадлежащо само на началника на ОСЗГ е регламентирано от чл.22, ал.2 на Наредба 49 „Началникът на ОСЗГ оформя приемателен протокол и одобрява с полагане на подпис и дата предадените от изпълнителя материали.” Последното е било осъществявано лично, във всеки един случай по делото от подсъдимия Н..

От показанията на св.К.Д. се установява, че за всяко заснемане и трасиране е бил съставян протокол. Установява се, че за случая в с.Рибарица е бил заведен на място от Г.Н., тъй като последният е разписал протоколите по заснемане, като се установява също, че техническата дейност не е задължителна и се проверява от административния орган.

Предвид изложеното по-горе е видно, че решението за възстановяване на права по заявлението на св.Ц.в № РР632 е било подписано на 06.12.2006 год. от св.Г. и след нея подпис положил и св.Й.. Веднага на следващия ден обаче - 07.12.2006 год. въззивникът Н. лично, упражнявайки правото си по цитирания текст на чл.22, ал.2 от Наредба 49, подписал петте скици № , № ф03965- ф03969 за имотите по решението, без които то не можело да породи последиците си. Заснемането на тези имоти, въз основа, на което в офиса на поддържащата фирма били изготвени скиците и внесени посочените предварителни данни в цифровия вид на картата било извършено лично от св.Д. по точки, посочени му на терена лично от въззивника Н. и св.Ц. Ц. в местностите „Заводна” и „Черната река” - видно от показанията на Д..

До деня, в който св.Ц.не бил призован от органите на МВР, последният така и не научил по какъв начин правата му са били употребени и какъв е бил резултатът от това за лицата-св.Ц. и въззивника Н., с които бил договорил 6-те си дка невъзстановени ливади в „Беркина

могила” и „Ралъов лом”, нито до момента на приключване на производството са му възстановени или отказано това на някакво основание останалите два имота-общо 4 дка, които не са включени в пълномощното и св.Ц. решил при уговорките си със св.Ц. да запази за себе си, както твърди и в показанията си пред ТРС.

На 08.12.2006 год. собствеността на петте имота по реституционното производство била прехвърлена от пълномощника на правоимащия св.Ц., а именно въззивникът Г.Н., на св.Ц. Ц., с когото, както се посочи, св.Ц. бил именно договарял и Д. Г.К. от гр.Тетевен с нотариален акт № 110, т. III, рег. № 3709, нот. дело № 450/ 2006 год. на нотариус И. И. гр. Тетевен /л,л. 354 и 610, т.IV/. За да бъде обаче възможна продажбата по горното нотариално производство и след като въззивникът Н. не бил допуснат от нотариуса, тъй като не можел да се легитимира като представител на св.Ц. с пълномощното № 3555/27.11.2006 год., което притежавал от негово име, с посоченото по-горе съдържание, обективно несъответстващо на съдържанието на реституционното решение № РР632/6.12.2006 год., както се посочи-отнасящо се за различни по брой, площ и местоположение, в съвършено различни местности, имоти, въззивникът Н. съставил и предал на въззивника Н. удостоверение от 08.12.2006 година, без изходящ номер /л.346, т.IV/. Този именно първи от последвалата го поредицата инкриминирани документи, разменени между двамата подсъдими по делото - Н. и Н., удостоверява неверните обстоятелства, че имоти №145032, №150001, №145028, №118039 и №145031, описани и предмет на решение №РР632 от 06.12.2006 година са възстановени въз основа на съдебно решение по гр.д. № 483/2006 год., по описа на Районен съд Тетевен и са идентични с описаните в пълномощно № 3555/2006 година имоти, по описа на нотариус № 305.

Безспорно в горното нотариално производство въззивникът Н. използвал този документ, видно от приложенията към нотариалния акт, както и от обстоятелството, че същият е предаден по делото, в единствения си оригинален екземпляр от служебния архив на нотариуса.

Впоследствие имотите били няколкократно препродавани, видно от писмо на Служба по вписвания гр.Тетевен и приложенията към същото /л.608 и сл., т. IV/ -от св.Ц. и Д. К.в - на приятелката на въззивника Н.- св.В. Й.а, която също ги препродала, в т.ч. един от имотите отново на Д. К., други на трети лица, в т. ч. при някоя от сделките представлявана пак от въззивника Н., като всички тези продажби били извършени по цени, близки до данъчните оценки, с минимални разлики при последващите прехвърляния и сумите са значително по-ниски от платените на св.Ц. 2400 лева.

Следва да се отбележи, че на 08.12.2006 год. въззивникът Н. прехвърлил от името на св.Ц. на св.Ц. и Д. К., наред с всички имоти и собствеността на имот №15000 -ливада от 1.486 дка в м. "Заводна". На

26.02.2007 година с нот. акт № 70, т.1, рег. №521, нот. дело № 60/ 2007 год. /л.615, т. IV/ те двамата прехвърлили същия имот на св.Й.. Независимо от тези два нотариална акта неотменени и понастоящем и вписани в Служба по вписванията, получени в ОСЗГ служебно след вписването им и е следвало да са отнесени към досието на партията на същия имот, като се отразят, също служебно, промените в собствеността на имота, този имот бил отразен в КВС по нареждане на въззивника Н., за което на 14.03.2007 год. била издадена скица, като държавна собственост /л.л. 81-98, т.І/. Видно от посочените материали по делото, междувременно за имот, актуван като държавна собственост с АДС 952/ 12.05.1993 г. / л.90, т.І/ от 1.166 дка се водела кореспонденция между Община Тетевен и областния управител за деактуването му като държавна и актуването му като общинска собственост. Докато траел този спор обаче, при който областният управител отказал на общината деактуването на имота, по посочения незаконен начин върху същия имот и по-голяма площ до 1.486 дка, била „възстановена” собствеността на св.Ц., чрез пълномощника му въззивника Н.. Евентуалният проблем с представляващия държавата областен управител и в отговор на негово писмо бързо бил решен от Н., чрез пререгистрация на имота, само по КВС и издаване на скица, без да има каквато и да е промяна в правния мир, независимо и въпреки правата на реституирания собственик и третите лица-преобретатели и видно-без въпроси от тяхна страна.

На 03.04.2007 год. св.Д. М.а от гр.Тетевен, обл.Ловешка, като единствен наследник на баща си Д. И. М., б.ж. на гр.Тетевен, упълномощила въззивника Н. с пълномощно № 1025 /л.362, т. IV/, заверено от нотариус И., да я представлява в качеството ѝ на собственик на НУПИ в земеделска и горска територия, находящи се в землищните граници на гр.Тетевен- "... непризната досега нейна собственост...", като извършва всякакви действия по възстановяването на собствеността им, както и да се разпорежда с възстановените ѝ права. Пълномощното се отнасяло за един горски имот с площ 8,9 дка и два земеделски имота: празно място с площ 12,6 дка, находящо се в м. "Свидова" и овощна градина с площ 2 дка в същата местност, описани в Нот. акт № 128, т.П, рег.871, дело 410/1940 год. на Тетевенския околийски съд. На същата дата - 03.04.2007 год. от името на св.М., въззивникът Н. ***, на вече посоченото правно основание-чл.11, ал.2 от ЗСПЗЗ-да ѝ бъде признато правото на възстановяване на собствеността по реда на ЗСПЗЗ върху двата земеделски имота.

С решение № 65/21.04.2007 год. по гр.дело №190/2007 година на ТРС било признато правото на св.М. да иска възстановяване по посочения законов ред на двата земеделски имота. Съдът в решението си изрично посочил, че правото на възстановяване на собствеността върху посочените земеделски имоти се признава, в границите им, описани в нотариалния акт,

с който са били придобити от праводателя й, ползван като единствено доказателство за претендираното право в съдебното производство и посочен по-горе-нотариален акт № 128/1940 год. на Тетевенския околийски съд : за първия имот-при съседни П. К., И.К. и свое; за втория-при съседни път, С. В. и свое.

На 07.05.2007 год. от името на св.М. били внесени в ОСЗ Тетевен заявление или допълнително искане за възстановяване на двата земеделски имота в м.,„Свидова" и молба за административна услуга № 154/07.05.2007 год. - за въвеждане на промени в регистъра на имотите, заснемане, трасиране и координиране на имоти и изготвяне на скици. Впоследствие били внесени, пак от нейно име още две такива молби: № 175/17.05.2007 год. и № 424/28.12.2007 година.

С протоколно решение-протокол № К1451/07.05.2007 година, ОСЗГ Тетевен признала правото на собственост върху горните два имота на правоимащата. На 17.05.2007 год. било постановено първото от последвалата поредица решения по чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ за възстановяване на правото на собственост "... в съществуващи /възстановими/ стари реални граници..."- № Т1225/17.05.2007 год. /л.363, т.IV/, отнасящо се за :

- пасище, мера от 0.375 дка в м. "Просеченик", имот № 050219 при граници и съседни: 050224-селищна територия на ЕТ"ФАРТ МР-Федор Павлов", 000192- път III клас на държавата, 050123-пасище мера по чл.19 от ЗСПЗЗ, 000330-водно течение / р. Бели Вит/ на държавата, 050223-нива на И.Д. Д.;

- пасище, мера от 2.5 дка в м. "Просеченик", имот № 050265, при граници и съседни: 050266-пасище, мера-земи по чл.19 от ЗСПЗЗ, 050135-ливада на "Фортул" ЕООД, 000330-водно течение /р. Бели Вит/ на държавата, частни имоти.

Решението било подписано, по вече изяснения ред, без заседание и проверка на данните от колективния орган, от всички служители на ОСЗГ, след подписа на началника-въззивника Н.. Имотите били индивидуализирани в две скици № ф 04799/17.05.2007 год. и № ф 04798/ 17.05.2007 год., издадени от св.Т. И., като представител на "ТОП-ГЕО", подписани от въззивника Н. на следващия ден - 18.05.2007 година. /л.364, 365, т. IV/.

Скиците, което се отнася за цялата последвала поредица заснемания на земеделски имоти на терена от поддържащата фирма, били издадени въз основа на геодезическите данни от заснемания на място, извършени от св.К. Д. /л.792, т.IV/ и св.П. Р. /л.797, т.IV/ по точки, посочени от въззивника Н., самостоятелно и в присъствието на св.Ц. Ц.. Категорично доказателство за това обстоятелство, освен показанията на тези двама свидетели, доказващо, че именно въззивникът Н. е лицето, посочило точките на новообразуваните по КВС имоти № 050219 и № 050265 е

протокол за заснемане на граници на поземлени имоти от 16.05.2007 год., ден преди издаване на скиците за същите, /л.691, т.IV/, създаден от св.Д. именно при заснемането и носещ освен на свидетеля и подписа на въззивника Н.. Последното обстоятелство е доказано от назначената по делото графическа експертиза, установяваща авторството на подписа на въззивника.

Местността „Просеченик” отстои на километри от м.„Свидова” и поради което няма никаква връзка между новите „възстановени” и заявените от името на правоимащата имоти, точно както същото вече се било случило и със собствеността на св.Ц. в землището на с.Рибарица.

Безспорно се установява, че първият от двата имота № 050219 граничи от две страни с имот № 050224 на ЕТ "ФАР-МР-Федор Павлов", върху който има изграден хотел на същия търговец, като фактически обхваща пространството около хотела, изградената вече там инфраструктура, обслужваща хотела, подпорните стени към р.Вит и заливаемата площ на самата река, видно от снимките към фотоалбума от извършения оглед на място /л.488-490, т.IV/, а и в крайна сметка бил придобит от този търговец.

Вторият имот № 050265 е тясна ивица в голямата си степен заливаема площ от р.Вит - снимковия материал съдържащ се на л.482-487, т.IV. Установява се, че този имот бил заснет и се образувал, чрез разделяне от имот № 050071-земи по чл.19, ал.1 от ЗСПЗЗ, с част от който, попадаща именно във възстановеното с решението, Община Тетевен се била разпоредила като собственик и вече била учредила право на строеж на подпорни съоръжения за изграждането на мост през р.Вит на „Фортул” ЕООД гр.София /т.П, л. 136/ -решение на ОбС Тетевен, /л.138/-договор за отстъпено право на строеж. „Фортул” вече притежавало имот от лявата страна на р.Вит, където смятало да строи ваканционно селище. Ивицата, представляваща бряг на реката и пустеещ терен, представляваща възстановения „в стари реални граници” на името на св.М. имот № 050265, фактически се появил между моста и имота на дружеството, за което от „Фортул” внесли жалба, че могат да бъдат „рекетиранни”.

Отново, по познатата схема, за да се легитимира в бъдещото нотариално производство по прехвърляне на собствеността като представител на титуляра по акта за собственост- решение № РР1225 от 17.05.2007 год. св.М. и за да може да прехвърли собствеността на имотите, на въззивника Н. било издадено от въззивника Н., същия ден, с подписването на скиците, второто удостоверение изх.№ 580 от 18.05.2007 год., удостоверяващо, че имоти № 050265 и № 050219, представляващи пасище, мера с площ 2.5 дка и 0.375 дка в м.„Просеченик", са възстановени с решение № РР1225 от 17.05.2007 год. на наследниците на Д. И. М. на основание решение по гр.д. №65/ 21.04.2007 год., по описа на РС- Тетевен

и са идентични с описаните в пълномощно № 1025/03.04.2007 год. по описа на нотариус № 305.

На 31.05.2007 година въззивникът Н. употребил този документ в нотариалното производство по издаването на нот. акт 70, т. П, рег. № 1690, дело 239/07год. /л.366 и л.622, т. IV/, чрез който, като пълномощник на М. прехвърлил собствеността на имотите на приятелката си-св.В. Й. за сумите от 50 и 150 лева.

Крайната цел на симулираната процедура по възстановяване на собственост в стари реални граници и незабавната продажба на св.В.Й., била постигната със следващата препродажба от 13.06.2007 год., когато с нот. акт 104, т.П, рег.№ 1835, нот. дело 271/07 година /л. 635, т. IV/ свид. В. Й. прехвърлила собствеността на имот № 050219 за 100 лева на ЕТ „ФАРТ-МР-Федор Павлов”. Другият имот № 050265 бил препродаден на „Източна строителна компания” ООД, видно от писмо на Служба по вписванията гр.Тетевен, / л.304, т. IV/, която закупила междувременно и имота от „Фортул” ЕООД, с което се „решил” повдигнатия от последното лице въпрос и представляващият го заявил, че оттегля жалбата си.

На 21.05.2007 год. било постановено второ решение със същото правно основание чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ с № Т1225/21.05.2007 год., с което на правоимащата, св.М. били възстановени нови два имота все по същата преписка, започнала с нейното заявление:

- пасище, мера от 3 дка в м. "Пладницето", имот № 027211 при граници и съседни: 027210-пасище мера по чл.19 от ЗСПЗЗ, 000202-жилищна територия на гр.Тетевен, 027212-пасище мера по чл.19 от ЗСПЗЗ, 000323 - водно течение / р. Бели Вит/ на държавата;

- пасище, мера от 1 дка в м. "Просеченик", имот № 050268 при граници и съседни: 050267-пасище мера по чл.19 от ЗСПЗЗ, 000330-водно течение /р.Бели Вит/ на държавата, 050219-наследници на Д. И. М., 000192-път III клас на държавата.

От името на ОСЗГ били издадени скица № ф04819/ 21.05.2007 год. и скица № ф04820/ 21.05.2007 год., създадени при идентични на вече посочените обстоятелства от поддържащата фирма. Заснеманията на място, даващи данни за скиците, били извършени на 19.05.2007 год., видно от протокола за заснемане граници на поземлени имоти /л.690, т.IV/, също при идентични обстоятелства на гореизложените-имотите били посочени от въззивника Н. на св.Д., като отново Н. положил подпис за собственик или упълномощено лице на този протокол. И двете местности не попадат в или не са еднакви със м.,„Свидова", нито имотите имат каквато и да е връзка с притежаваните от св.М.наследствени права.

За двата имота въззивникът Н. съставил и предал на въззивника Н. две инкриминирани удостоверения-удостоверение изх.№ 598 от 28.05.2007 год. /л.370, т.IV/, удостоверяващо, че имот № 050268, представляващ пасище с площ 1 дка в м. „Просеченик” е възстановен с решение № Т1225

от 21.05.2007 год. на наследниците на Д. И. М. на основание решение по гр.д. № 65/21.04.2007 год., по описа на РС-Тетевен и е идентичен с описаните в пълномощно № 1025/03.04.2007 год. по описа на нотариус № 305 и удостоверение изх. № 599 от 28.05.2007 год./л.371, т.IV/, удостоверяващо, че имот № 027211, с площ 3 дка в м.,„Пладницето” е възстановен с решение № Т1225 от 21.05.2007 год. на наследниците на Д. И. М. на основание решение по гр.д. № 65/ 21.04.2007 год. по описа на РС Тетевен е идентичен с описаните в пълномощно № 1025/03.04.2007 година по описа на нотариус № 305.

На 06.06.2007 година въззивникът Н. се ползвал пред нотариус И. от тези два документа, за да прехвърли собствеността от името на св.М. на приятелката си св.В. Й. с нот. акт 83, т.П, рег. № 1759, дело 251/07 / л. 376, т. IV/.

Свидетелката Й. прехвърлила още на 08.06.2007 година с нот. акт 92, т. П, рег. № 1792, нот. дело 259/ 07 /л. 633, т.IV/ на самия въззивник Г.Н. и на Ф. П.-търговеца под фирма „Фарт” и свид.Ц. Ц. имот № 027211, а на 24.09.2008 год. с нот. акт 159, т. III, рег. № 3860, нот. дело 503/08 /л. 639, т. IV/ тези три лица наново препродали земята на трето лице.

Имот № 050268, граничещ с вече обсъдения имот № 050219, бил по-късно придобит също от ЕТ „ФАРТ-МР-Федор Павлов”, видно от удостоверението /л. 304, т.IV/, т.е. Ф. П. увеличил собствеността около хотела си, прибавяйки скалите на т.нар. „Син вир”, видно от фотоалбума към огледа на местност /л.488, 489, т. IV/.

Третото решение, все по реституционното производство по искане на св. М. за възстановяване на имотите й в м.,„Свидова”, на ОСЗГ Тетевен било № Т 1225/03.09.2007 година, с което бил възстановен и заснетия като трети пореден от хотела на „ФАРТ” по десния бряг на реката имот № 050267 в м."Просеченик", с площ 0.704 дка, при граници и съсед: 050268-пасище, мера на Ф. М. П.; 000330-водно течение / р. Бели Вит/ на държавата; 000192-път III клас на държавата и друг частен имот.

Очевидно от посочения съсед на имота е обстоятелството, защо този имот бил заснет на терена именно там, както и от кого бил посочен-протокол за заснемане /л.692, т.IV/, отново от въззивника Н., като всички действия се повторили по вече познатия начин.

Въззивникът Н. съставил и дал на въззивника Н. удостоверение изх. № 1054 от 13.09.2007 год., което било презаверено на 15.09.2007 год., /л.427, т.IV/, удостоверяващо, че имот № 050267, представляващ пасище мера с площ 0.704 дка в м.,„Просеченик”, възстановен с решение № Т1225 от 03.09.2007 год. на наследниците на Д. И. М.в на основание решение по гр.д. № 65/21.04.2007 год., по описа на РС Тетевен е идентичен с описаните в пълномощно № 1025/03.04.2007 год. по описа на нотариус № 305.

На 18.09.2007 год., ползвайки се от това удостоверение, с нот. акт 108, т. III, рег. № 2900, нот. дело 462 /л.431, т.IV/ на нотариус И.в въззивникът Н. прехвърлил на св.В. Й. имота, а тя го препродала пак на въззивника Н. и св.Ц. на 26.09.2007 год. с нот. акт 129, т. III, рег. № 3007, нот. дело 480/07 година. В крайна сметка видно от писмо на Служба по вписвания при ТРС, /л.304, т.IV/, на следващата година този имот бил придобит от ЕТ „ФАРТ-МР-Федор Павлов”.

Последното, четвърто решение за „възстановяване” собствеността на същите два имота в м.„Свидова" на св.Д. М. било № Т1225/28.12.2007 год., с което бил възстановен имот от 7 дка, в м."Опеченка"-№ 042107 при граници и съседи: 042108 ливада на наел. на М.П. К. и други частни и общински имоти.

Протоколът за заснемане на граници на земеделски имоти в този случай е един и същ със заснемането, при идентификация на място, на имот на наследниците на М. П. К., за който ще се спомене по-долу. Пълномощник и на тези лица, със същата представителна власт-да възстанови собствеността и да я прехвърли, отново бил въззивникът Н., двете административни производства по възстановяване на собственост на св.М. и наследниците на М. К. се извършвали приблизително по едно и също време.

За да бъде прехвърлена собствеността на имота, било съставено от въззивника Н. удостоверение изх.№ 90 от 11.01.2008 год. /л.443, т.IV/, удостоверяващо, че имот № 042107, представляващ ливада с площ 7 дка в м. "Опеченка", землището на гр.Тетевен, собственост на наследниците на Д. И. М., отразен в скица №Ф05633/ 28.12.2007 година е идентичен и част от празно място от 12.6 дка в м."Свидова", същото землище, описано в решение № 65/21.04.2007 год. на ТРС по гр. д. 190/2007 година.

Същото било ползвано от въззивника Н. на 18.01.2008 год., когато с нотариален акт № 6, т.1, рег. № 166, нот. дело 5/08 г. /л.448, т.IV/ на нотариус И. собствеността на имота била прехвърлена от този въззивник, като пълномощник на М., на лицето Д.Г. В..

Безспорно се установява, че нито един от шестте имота, собствеността върху които била възстановена в „стари реални граници” с посочените четири решения, касаещи наследствените права на св.Д. М., както вече се посочи, не се намира в м."Свидова", нито има каквато и да е връзка, още по-малко би могло да бъде част от признатите за възстановяване имоти : празно място с площ 12,6 дка, находящо се в м. "Свидова", при съседи П. К., И. К.и и свое/ на Д. М., т. е. граничещо с вече възстановени по-рано права-настоящото заявление на св.М.а било от категорията „допълнително искане", към предишната преписка със същия номер в ОСЗГ/ или овощна градина с площ 2 дка в същата местност, при съседи път, С. В. и свое. Само три от шестте имота дори граничат помежду

си-тези около посочения хотел, останалите са разположени на различни места.

Всички новообразувани имоти били отразени до момента на постановяване на решенията по чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ в поддържаната от ОСЗ Тетевен КВС като земи по чл.19, ал.1 от ЗСПЗЗ, макар и някои от същите-тези в м."Просеченик", изобщо да нямат характера на земеделски земи по смисъла на чл.2 от ЗСПЗЗ, т.е. по-голяма част, ако не всичката територия, върху която те били заснети, никога не е служила за земеделско производство-това са скалните образувания около, при това от двете страни на реката, т.нар. „Синия вир”, ползван от гражданите за отдих край реката, никога тези имоти не са били масовизирани в ТКЗС и ОСЗГ по тази причина няма никакви правомощия по отношение на тях.

Св.М., подобно на св.Д. Ц., не била запозната нито с действията на пълномощника си, нито с тези на административния орган, компетентен да се произнесе относно правата ѝ, нито с резултата на административното производство, започнато формално по нейно искане. От показанията на същата се установява, че е договаряла с въззивника Н. продажбата на гора от 8,9 дка и не е договаряла всъщност тези два земеделски имота в м.,„Свидова”, каквито били вписани в пълномощното. Установява се също, че всички земеделски земи на баща ѝ били вече възстановени през 90-те години, с изключение вероятно на място от около 2 дка и гората от 8.9 дка, за което всъщност била претенцията ѝ и което било предмет на разговора ѝ с Г.Н.. Установява се също от приложената административна преписка на ОСЗГ, че след като службата два пъти признала правото на св.М. да ѝ възстанови гората, в крайна сметка отказала да стори това и се появява съмнението дали обективно св.М. изобщо би имала право да ѝ се възстанови празното място от 12 дка.

Св. М. имала няколко срещи с въззивника Н., като нито веднъж не е посещавала ОСЗГ, нито е била във връзка със същата. При първата си среща тя обяснила на подсъдимия за гората, след това подписала пълномощно при нотариуса, след това с него посетила съда, където заявила, че поддържа исковата молба от нейно име, която не била подписала, нито очевидно запозната със съдържанието ѝ. М. твърди, че е водила въззивника Н. *** и му показала мястото от 2 дка, както тя смятала, че не е възстановено и гората над същото и за последен път се видели, когато Н. ѝ предал сумата от 3 950 лева, т.е. за близо 9-те дка гора и 2 дка земеделска земя същата получила малко по-малко от 400 лева на декар.

При идентични с горните обстоятелства въззивникът Н. станал пълномощник при на още една група лица-наследниците на М. П. К.в, б. ж. на гр.Тетевен, от които по делото са разпитани трима : В. М., С. П. и М.М.. И тези лица, подобно на св.М. считали, че имат невъзстановени права върху гори. Първият от свидетелите В.М., посетил Н. в офиса му, тъй като му било известно, че купува имоти, обяснил за невъзстановените им гори.

От показанията му в съдебно заседание се установява, че е договорил с въззивника Н. да продаде с останалите наследници гората на дядо си по документи, дали са пълномощно на подсъдимия и той им е заплатил договорената сума от 12 500 лева, след което твърди, че нямал представя къде е възстановена гората.

Видно от документите, събрани по делото, процедурата по възстановяване на собствеността започнала от името на друг наследник на М.К.-М. Х. П., от чието име била внесена искова молба по чл.11, ал.2 от ЗСПЗЗ и се образувало гр. дело № 326/2007 година /л.586-606, т.IV/ на ТРС. Претенцията била за възстановяване на собствеността върху четири земеделски имота, ливади: в м. „Пейков дол” с площ от 6.5 дка и м. „Срупатна”-с площ от 4 дка, друга ливада с площ от 4 дка и ливада с площ от 3 дка, обоснована с удостоверение от емлячния регистър, издадено от общинската администрация. Въззивникът Н. единствено се явил от страните на заседанието по делото, за да заяви, идентично с поведението му при предишните случаи, че не възразява да се признае правото на възстановяване на собствеността на наследниците върху тези имоти. По делото било постановено Решение № 226/15.06.2007 година.

На 27.06.2007 година въззивникът Н. бил упълномощен /л.748, т. IV/ от всички наследници на М. К. с генерално пълномощно № 2007/27.06.2007 год. на нотариус И. И., рег.№ 305 на Нотариалната камара, както за посочените земеделски имоти, така и за гори, процедурата, за които не е предмет на настоящото дело. На 04.07.2007 год. въззивникът подал от името на правоимащите заявление № Т3335 за възстановяване на собствеността върху същите четири земеделски имоти и този ден ОСЗГ заседавала и признала правото на възстановяване на имотите с протоколно решение № 1470Т /л.750, 751, т. IV/. В оригиналната преписка, предадена от ОСЗГ по делото /л.742-763, т.IV/ съществува само едно искане № 425/28.12.2007 год. от името на пълномощника - въззивникът Н., за заснемане на имоти, без да е упоменато какви /л.757, т.IV/. Същия ден се извършило и заснемане, за което бил съставен протокол за заснемане границите на земеделски имоти /л.760, т.IV/, подписан, както и предходните от св.Д. и въззивник Н..

От останалите доказателства е видно, че ОСЗГ Тетевен постановила две решения за възстановяване на пет имота на името на наследниците на М. К., съответно били издадени пет скици:

Решение Т2310/19.07.2007 год. за възстановяване на собствеността на: - пасище мера от 7.436 дка, в м. "Скрибътна" имот №049250, скица № Ф05071/19.07.07 година,

- пасище мера от 0.802 дка, в м. "Просеченик" имот №050269, скица № Ф05072/19.07.07 година,

- пасище мера от 2.213 дка, в м. "Просеченик" имот №050270, скица № Ф05073/ 19.07.07 година,

- пасище мера от 1.233 дка, в м. "Просеченик" имот №050271, скица № Ф05074/19.07.07 година,

Решение Т2310/28.12.2007 година за възстановяване на собствеността на: ливада от 5.799 дка, в м. "Опеченка" имот № 042108, скица № Ф05634/ 28.12.07 година.

По отношение на първия имот в м. „Скрибътна” № 049250 от значение за делото е обстоятелството, че на св.М. Д. /л.516, т.IV/, като наследник на П. Д., било признато правото да иска възстановяване на два имота-пасище и ливада от по 10 дка в м. „Скрибътна” с решение на ТРС от 08.02.2006 год. по гр.дело № 56/2006 год. /л.230, т. III/. Правоимащата направила такова искане до ОСЗГ и с протоколно решение К 1346/24.02.2006 год. /л.232, т.III/ правата ѝ на собственост върху двата имота били признати.

До 07.08.2007 год., независимо от месечния срок по Наредба №49/2004 год. за поддържане на КВС, свидетелката чакала имота ѝ да бъде заснет, а на посочената дата ѝ била издадена скица-проект /л.231, т.III/, т.е., че имота ѝ вече е възстановен на друго лице. На свидетелката, видно от показанията ѝ било заявено в ОСЗГ, че там, където бил наследствения ѝ имот било върнато на други лица-наследниците на М. К., което дало повод за жалбата ѝ до прокуратурата. Конкретно за този имот обаче следва да се отбележи, че подобно както при св.Т., представляваща споменатото дружество „Фортул” и имаща сериозни инвестиционни намерения в м.,„Просеченик”, в м.,„Скрибътна” били започнали работите по реализацията на друга такова инвестиция - ваканционно селище на „Грийн меджик” ЕООД. Тази фирма вече била изкупила голяма част от имотите наследени от П. Д. и върху тях се извършвали строителни работи. Имотът № 049250, който бил възстановен на наследниците на М. К., всъщност по вече изяснените обстоятелства, без знанието на тези правоимащи, бил идентифициран така отново от подсъдимия Н. и ситуиран като съседен на имотите на „Грийн меджик” ЕООД. Законните права на св.Д., дори без оглед на дългия период от време, през който тя чакала произнасяне от ОСЗК, бързо били погазени, за да се обслужи търговския интерес на въззивника Н. и свързаните с него лица, на които в последствие той прехвърлял имотите.

Другите три имота по това решение от 19.07.2007 год. били заснети по десния бряг на р.Вит върху другите скални образувания, бряг на реката-т.нар. вир „Просеченик” в едноименната местност, ползвани също за плаж от обществеността на града и курортистите, видно от снимковия материал към огледните протоколи /л.482-487, т.IV/ и съдейки от показанията на св.П. Р., както се изложи по точки, посочени му на терена от въззивника Н.. Тези имоти са близко разположени до групата около хотела на ЕТ "ФАРТ", но всъщност кореспондират, през реката, с придобитите имоти от „Източна строителна компания” ООД, което при същите конюнктурни

съображения, обяснява търговския интерес и факта, защо са били „идентифицирани“ именно там.

Безспорно е че всичките пет имота нямат нищо общо с наследствените права на наследниците на М. К. върху земи в м., „Пейков дол“ и м., „Срупатна“, но имат обаче общо помежду си в лицето на пълномощника- въззивника Н. и неговите интереси на търговец на недвижими имоти по това време, регистрирал и такова дружество - „Бпропъртис“ ЕООД гр. Тетевен. Ползвани са различни правоимащи субекти в различни производства по възстановяване на правата им, за да се получат съседни имоти, както е с тези в м., „Просеченик“, възстановени формално и на св.М. и на наследниците на К., без те самите някога да са били съседни. Такъв е и случаят с последния имот на наследниците на М. К. в м., „Опеченка“, възстановен в съседство с имот № 042107 по решение Т1225/28.12.2007 година на св.М., както бе посочено по- горе и в последствие и двата придобити от едно и също лице.

На 21.07.2007 год. въззивникът Н. съставил удостоверение изх. № 950 от 24.07.2007 год. /л.380, т.IV/, удостоверяващо, че имоти № 050269, № 050270 и № 050271, с площ 0.802 дка, 1.233 дка и 2.213 дка в м., „Просеченик“, са възстановени с решение №Т2310 от 19.07.2007 год. на наследниците на М. П. К. на основание решение по гр.дело №226/15.06.2007 година /номерът на делото е сбъркан в посочения документ-отнася се за гр. дело № 326/2007 година на ТРС, л. 585, т. IV/, по описа на РС Тетевен и са идентични с описаните в пълномощно № 2007/ 27.06.2007 год. по описа на нотариус № 305.

На 23.08.2007 год. с нот. акт № 41, т. III, рег. № 2503, нот. дело 399/07 /л.646, т.IV/ пълномощникът - въззивникът Н., ползвайки се от този инкриминиран документ, прехвърлил собствеността на имотите на споменатия вече Д. Г. В..

На 29.08.2007 год. с нот. акт 60, т. III, рег. № 2613, нот. дело 417/ 2007 г. /л. 648, т.IV/ Д. В.в прехвърлил същите имоти на Ф. М. П., въззивника Г.Н. и св.Ц.Д..

На 06.03.2008 год. с нот. акт 72, т. I, рег. № 618, нот. дело 62/08 /л. 652, т.IV/ горните три лица препродали отново имотите на И.Г. Д. от гр.Тетевен, която на 23.09.2008 год. /л.654, т.IV/ ги прехвърлила на „Източна строителна компания“ ООД гр.Провадия, собственик на срещуположният през реката, придобит от същата група, имот № 50219.

За да бъде възможно прехвърлянето на собствеността в м. „Скрибътна“, въззивникът Н. издал на същата дата-21.07.2007 год. удостоверение изх.№ 951 от 24.07.2007 г. /л.395, т.IV/, удостоверяващо, че имот № 049250, представляващ пасище мера с площ 7.436 дка в м., „Скрибътна“, възстановен с решение № Т2310 от 19.07.2007 год. на наследниците на М. П.К. на основание решение по гр.д. № 226/ 15.06.2007

год., по описа на РС Тетевен, е идентичен с описаните в пълномощно № 2007/ 27.06.2007 година по описа на нотариус № 305.

На 16.08.2007 година, ползвайки се от това удостоверение, с нот. акт 143, т. V, рег. № 3024, дело № 622/07 год. на нотариус В. /л.л.396-426, т.IV/ въззивникът Н. прехвърлил имота на същия Д.В.в, а той на 23.08.2007 година с нот акт 42, т. III, рег. № 2504, нот. дело № 400/07 на нотариус И., го препродал на Ф. М. П., въззивника Г.Н. и свид.Ц.о Ц.. По-късно тези лица препродали имота на трето лице.

Последният имот в м.,„Опеченка”, възстановен с Решение Т 2310/ 28.12.2007 год. на наследниците на М.К., бил заснет, показан на място от въззивника Н.-видно от протокол за заснемане граници на земеделски имот - /л.760, т.IV/ - едновременно и като съседен, т.е. двата образуват един окрупнен имот, с имота, възстановен с Решение Т1225/ 28.12.2007 г. на св.Д. М. № 042107 от 7 дка.

Безспорно се установява по делото, че само за един ден - 28.12.2007 год., ОСЗГ приела и възложила молба за административна услуга, техническата дейност била извършена, приета, издадени скици и решения.

За прехвърлянето на този имот бил съставен от въззивника Н. и последният документ- удостоверение изх. № 89 от 11.01.2008 год., /л.434, т.IV/, удостоверяващо, че имот № 042108, представляващ ливада с площ 5.799 дка в м. "Опеченка", землище на гр. Тетевен, собственост на наследниците на М. П. К.в, отразен в скица № Ф05634/28.12.2007 година е идентичен с ливада от 6.5 дка в м."Пейков дол", същото землище, описана в решение №226/15.06.2007 година на ТРС по гр. дело №326/2007 година.

Това удостоверение било ползвано от въззивника Н. на 18.01.2008 година, когато с нот. акт №4, том I, рег. № 164, нот. дело 4/08 на нотариус И. собствеността на имота била прехвърлена пак на Д. Г. В..

Настоящата инстанция приема за установена тази фактическа обстановка, въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства.

При така описаната фактическа обстановка въззивният съд прави категоричния и безспорен извод, че въззивникът В. Х. Н. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.311, ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, а въззивникът Г.Н.Н. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.316, във вр. с чл.311, ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК.

Въззивният съд приема изцяло фактическата обстановка, която е приела първата инстанция като безспорно установена. Тетевенският РС обективно е събрал, проверил и подложил на прецизна преценка, както доказателствата, свързани с тезата на обвинението, така и тези свързани със защитната теза, аргументирано е посочил въз основа на кои доказателствени източници основава изводите си, като изложените за това

доводи се споделят напълно и от въззивния съд, и не се нуждаят от допълване и преповтаряне. В тази връзка настоящият състав не споделя възраженията и на двамата защитници, че Тетевенският РС е постановил своя съдебен акт въз основата на доказателства, които по своя характер не могат по един несъмнен и категоричен начин да обосновават авторството на деянията досежно двамата подсъдими. Напротив, на въпроса за авторството в съответствие с изискването на чл.301, ал.1, т.1 от НПК съдът е дал правилен и обоснован отговор, изцяло почиващ на безпристрастно формираното в хода на съдебното следствие вътрешно убеждение и на утвърдената съдебна практика.

II. По жалбата на въззивника В. Х. Н.

Жалбата на въззивника В.Н. се явява неоснователна. Настоящата инстанция намира за неоснователни възраженията на Н., че той „само е подписвал“ инкриминираните удостоверения в качеството му на длъжностно лице, но не е издавал същите, тъй като издаването им ставало по утвърдени ред и процедура, които задължително са се спазвали в ОСЗГ-Тетевен, както и, че е обективно невъзможно „еднолично“ да издаде процесните удостоверения, тъй като не можел да работи с компютър. На първо място от доказателствата по делото по един безспорен и категоричен начин се установява авторството на Н. досежно обвинението по чл.311 от НК, както от обективна, така и от субективна страна. Безспорно е качеството му на длъжностно лице /по смисъла на чл.93, т.1, б. „а“ от НК/, изяснен е и конкретния механизъм на издаване на процесните удостоверения за идентичност. Конкретните действия по издаването на описаните по-горе удостоверения е упражняване на точно това правомощие на въззивника Н., в кръга на службата му, като ръководещ и представляващ единствения орган – ОСЗГ притежаващ, поддържащ и предоставящ информация за неурегулираните поземлени имоти в страната към този момент, преди приемането и влизането в сила на кадастралните карти по землища и действията на службите по кадастъра по реда на ЗКИР. Процесните удостоверения за идентичност на земеделски имоти следователно са документи, издадени по установения ред и форма, от компетентния орган, което ги квалифицира като официални документи по смисъла на чл.93, т.5 от НК и като такива-официални удостоверителни документи, те притежават, обвързваща материална доказателствена сила пред всекиго, че съдържащите се в тях факти са действително такива, каквито те удостоверяват. Безспорно по делото е обстоятелството, че тези документи, именно като официални удостоверителни са били ползвани от въззивника Н. и са проявили материалната си доказателствена сила пред двамата действащи в Тетевенския съдебен район нотариуси.

Категорично е установено по делото, че обективната действителност е различна от удостоверената в тези документи. Безспорно всички девет на

брой удостоверения, изрично посочени в изложената фактическа обстановка, за идентичност на земеделски имоти, от една страна заявени от правоимащи лица за възстановяване по процедурите на ЗСПЗЗ и от друга възстановените с решения, придружени със скици, на основание чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ за възстановяване на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари реални граници, описващи размера и категорията на имота, неговото местоположение, граници и съседи, доказващи правото на собственост със силата на констативен нотариален акт за собственост, удостоверяват по същество фактите, че административните производства пред единствения компетентен орган-ОСЗГ Тетевен, започват и завършват с предмет едни и същи права, върху едни и същи обекти на тези права. Това е единствената логика за създаването на тези документи, тъй като всички реституционни производства са приключени с актове по чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ- възстановени са имоти в стари реални граници, като заявените и възстановените имоти обаче са коренно различни.

От друга страна удостоверенията лъжливо и в противоречие на действителността легитимират въззивника Н. като представител на правоимащите лица, титуляри на собствеността по решенията, упълномощили го преди това, но с друг обем на представителна власт. За да се извършат продажбите, без правоимащите и упълномощили подсъдимия Н. лица да знаят какви са последиците от учреденото представителство, а и очевидно именно, за да останат в неведение, както и без да е възможно с притежаваните от подсъдимия Н. пълномощни да се прехвърлят права на собственост, но върху други, очевидни за всички, в т.ч. и за нотариусите, имоти, удостоверени в реституционните решения, лъжливите удостоверения са се явили единственото средство, правещо възможно всички описани сделки. Следва да се отбележи, че неидентичността на имотите - заявените и признатите и възстановените са факти категорично известни, ясни, недвусмислени и напълно съзнавани и от двамата подсъдими - Н. и Н.. Затова меко казано несериозно и нелогично звучи оправданието на Н., че той не би могъл да изготви процесните удостоверения, тъй като „не можел да си служи с компютър”. Безспорно от назначената по делото графическа експертиза се установява, че всичките девет инкриминирани удостоверения носят подписа на въззивника Н. и печата на ръководената от него служба.

Решаващият съд не споделя становището на въззивника Н., че по делото липсват доказателства, които да обосновават извършването на деянието от субективна страна, както и твърдението му, че подписването на удостоверенията касаело „грешка”, дължаща се на изключителната му натовареност в инкриминирания период. Предвид установения механизъм на изготвяне на процесните удостоверения е невъзможно да се приеме, че всеки път, при всяко от постановените решения, обсъдени по

делото, въззивникът Н. не е възприел безспорната и очевидна разлика между имотите в началото и края на привидната им реституция, както и че този пропуск се е проявил от цялата дейност на ОСЗГ Тетевен, само и единствено в случаите на представителството на правоимащите от подсъдимия Н.. В тази връзка няма как да се приемат обясненията на подсъдимия Н. че процесните удостоверения „не са за идентичност на имоти”, а за „идентичност на площи”, общо заявени и възстановени площи, както самият въззивник твърди, че той и неговите подчинени са следили да няма превишаване на заявена и възстановена площ. Последното означава, че подсъдимият, за да пресметне и сравни е следвало да извърши най-простата аритметична сметка, при която е трябвало да обърне внимание, че два имота един от 4 дка, другия от 2 дка, не биха могли да се приравнят в 5 дка, на различни места и неграничещи помежду си, нито празно място от 12,6 дка в м. „Свидова” не би могло да се превърне в по-малки, раздробени по площ имоти, в други местности, нито което фигурира в последните две удостоверения № 89 и № 90 от 11.01.2008 год. не би могло имот с № 042108, представляващ ливада с площ 5.799 дка в местността „Опеченка” да е идентичен, а и да се превърне в ливада от 6.5 дка в м. „Пейков дол” или обратното, както и имот с посочен № 042107 с площ 7 дка, граничещ с първия в м.„Опеченка”, да е идентичен и част от празно място от 12,6 дка в м.„Свидова”.

В тази връзка следва да се остави без уважение възражението на защитата, че в конкретния случай се касае за грешка по смисъла на чл.14 от НК, допусната от въззивника Н.. Според разпоредбата на чл.14, ал.1 от НК визираща т.нар. „фактическа грешка” - незнанието на фактически обстоятелства, които принадлежат към състава на престъплението изключва умисъла относно това престъпление. За да съществува „фактическата грешка”, като обстоятелство изключващо вината, следва в съзнанието на дееца да отсъства вярна представа за съвкупността от фактически обстоятелства /част от конкретната обстановка, принадлежащи към състава на престъплението/, при която се осъществява деянието. Съобразявайки събраните по делото доказателства и по-конкретно от заключението на геодезическата експертиза се установява, че към момента на издаване на удостоверенията - девет на брой, ОСЗГ-Тетевен е разполагала с пълната информация относно земеделските земи, земи и гори в горски фонд, с компютърна и графична информация относно землищата на Общината, от което пък следва, че въззивникът Н. като началник на службата е разполагал с пълната информация относно земеделските земи и тези в горски фонд, което безспорно изключва техническа или несъзнавана грешка, още повече, че в конкретния казус се касае за множество удостоверения - 9 броя, а не за инцидентен случай. Или в случая по отношение на дееца е налице познание досежно всички факти от конкретната действителност визирани в състава на конкретното

престъпление, за осъзнаване на общественотоопасния характер на деянието и предвиждане на неговите общественотоопасни последици.

Въззивният съд не приема възражението, че непосочването в процесните удостоверения за кое землище на с.Рибарица или на гр.Тетевен, са съотносими изложените в удостоверенията местности представлява допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Напротив във всяко едно от инкриминираните удостоверения са посочени както конкретните имоти, така и землищата, в които същите са разположени, а именно : - в удостоверение за идентичност от 08.12.2006 год., без изходящ номер се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на с.Рибарица /л.346, т.IV/; - в удостоверение изх.№ 580/18.05.2007 год., се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на гр.Тетевен /л.361, т.IV/; в удостоверение изх.№ 598/28.05.2007 год., се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на гр.Тетевен /л.370, т.IV/; в удостоверение изх.№ 599/28.05.2007 год., се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на гр.Тетевен /л.371, т.IV/; в удостоверение изх.№ 950/24.07.2007 год., се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на гр.Тетевен /л.380, т.IV/; в удостоверение изх.№951/24.07.2007 год., се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на гр.Тетевен /л.395, т.IV/; в удостоверение изх.№ 1054/13.09.2007 год., се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на гр.Тетевен /л.427, т.IV/; в удостоверение изх.№ 89/11.01.2008 год., се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на гр.Тетевен /л.434, т.IV/ и в удостоверение изх.№ 90/11.01.2008 год., се сочи, че възстановените имоти се намират в землището на гр.Тетевен /л.443, т.IV/. От изложеното дотук е видно, че възражението се явява голословно и необосновано.

Настоящата инстанция не приема възражението направено от защитниците на двамата въззивници, за това че мотивите на Тетевенския РС са „буквален препис” на обвинителния акт, като в тази връзка не бил посочил кои обстоятелства приема за установени, въз основа на кои доказателствени материали, като в тази насока липсвали и правните съображения на решаващия съд. Действително приетата от първостепенния съд фактическа обстановка се доближава максимално до обстоятелствената част на обвинителния акт, но не отговаря на действителността твърдяното от защитниците, че липсват правните съображения на решаващия съд. Както беше посочено по-горе Тетевенският РС обективно е събрал, проверил и подложил на прецизна преценка и анализ, както доказателствата, свързани с тезата на обвинението, така и тези свързани със защитната теза, аргументирано е посочил въз основа на кои доказателствени източници основава изводите си, като изложените за това аргументи се споделят напълно и от въззивния

съд. Обстойно са обсъдени възраженията и доводите на защитата и обясненията на подсъдимите, даден е отговор защо последните не се приемат, и не отговаря на действителността твърдението, че липсвали правни аргументи изложени от първостепенния съд, още повече, че същите се основават върху релевантните за това доказателства по делото.

Въззивният съд не приема възражението на защитата, че по време на съдебното следствие пред ТРС са се събрали данни за извършено престъпление от подсъдимия Н. по смисъла на чл.282 от НК, а не по чл.311 от НК, което от своя страна налагало отмяна на присъдата и връщане на делото на РП-Тетевен /изпращане по компетентност на ОП-Ловеч/. По-горе са изложени конкретни съображения, почиващи върху доказателствата по делото, които обосновават отговорността на Н. в качеството му на длъжностно лице като извършител на конкретно деяние по смисъла на чл.311 от НК, което от своя страна изключва „общия състав” на престъплението по служба /чл.282 от НК/. Съгласно константната съдебна практика и по-специално т.1 от ПП № 2 от 09.06.1980 г. по н.д. № 2/80 г.- разпоредбата на чл.282 от НК предвижда общ състав на длъжностно престъпление и намира приложение тогава, когато няма специален състав, което обстоятелство в конкретния случай не е налице.

III. По жалбата на въззивника Г.Н.Н.

Жалбата на въззивника Г.Н. се явява неоснователна.

По възраженията които касаят и двамата подсъдими настоящият състав е взел отношение в т.II.

Въззивният съд не приема възражението на защитата, че ТРС незаконосъобразно е отказал извършването на повторна съдебно-техническа експертиза касаеща пазарната стойност на всеки един от заявените за възстановяване и възстановени с решение имоти. Същото искане беше отправено по време на съдебното дирене, като настоящият състав го отхвърли като неоснователно със съответните съображения за това.

Решаващият съд не споделя становището, че делото е било разгледано от незаконен състав, тъй като при направен отвод на съдията-докладчик, същият не е бил приет, което издавало пристрастност на състава на първостепенния съд, както и че последният е изложил „декларативни и необосновани мотиви” в тази връзка. Напротив, съображенията на съдията-докладчик изложени във връзка с поисканият му и от двамата защитници отвод са подробни и обосновани, от същите може да се достигне до единствено възможния извод, че не са налице обстоятелства от които би могло да се породи основателно съмнение в безпристрастността на съда.

Въззивният съд не приема възражението на защитата, че са допуснати нарушения на материалния закон и по-конкретно, че трябва да

счита за неправилен извода на ТРС, че с протоколното решение на ОСЗГ не се възстановяват, а само се признават, всъщност вече признате с решение на гражданския съд по чл.11, ал.2 от ЗСПЗЗ права. В конкретният случай инкриминираните документи са процесните удостоверения за идентичност, а не решенията на ОСЗГ по чл.14 от ЗСПЗЗ, като по-горе бяха изложени подробни съображения досежно това, че удостоверенията представляват официални документи с невярно съдържание. Така, че посоченото възражение касае гражданско- правни аспекти и е неотнормимо към предмета на доказване по конкретното дело.

Въззивният състав не споделя становището на защитата, че от доказателствата по делото не се установявала по несъмнен начин субективната страна на престъплението, както и това, че подсъдимият Н. е знаел и е желал да се ползва от инкриминираните документи. В тази връзка звучат твърде неубедително и нелогично обясненията на въззивника, като ТРС е изложил подробни съображения в тази насока, които настоящият състав намира за правилни и обосновани. Установено е, че Н. активно се е занимавал с покупката на имоти, безспорно е, че е имал интерес да се сдобие или да прехвърли имоти около терени, върху които са извършени инвестиции, която стойност очевидно се очаква да нарасне и самите собственици имат интерес да се сдобият с такива имоти. Безспорно е че самите местности са били конкретно избрани от подсъдимия, около път, река и там, където могат да се продават на значително по-висока цена. При всяко едно упълномощаване от страна на правоимащите лица /което дефакто представлява продажба/ от страна на трите групи собственици, във всеки един от тези случаи е ставало дума за кои конкретни имоти се касаят намеренията на прехвърлителя, какъв е техният характер, площ и цена, която е била платена при учредяване на представителната власт досежно Н.. В показанията си св.М. излага, че е завела и посочила гората си на Н. ***, св.Ц. заявява, че в негово присъствие обяснил на подсъдимия къде се намират неговите два имота в м.„Беркина могила” и „Ралъов лом”, както и че категорично отказал да бъдат предмет на сделка другите два имота, които се притеснявал, че не може да продаде. Въззивникът Н. е лицето, което по субективна преценка формирана на база търговския си интерес досежно тези имоти е избрал и посочил на свидетелите П. Р. /л.140-141/ и К. Д. /л.141-143/ служители на фирмата по заснемане конкретните местности, граници и точки, които са приети като стари реални, съществуващи или възстановими граници на терена на притежаваните от неговите праводатели имоти, за която дейност са съставени съответните протоколи. В тази връзка следва да се има предвид, че от доказателствата по делото по един безспорен начин се установява съзнание у Н. досежно „идентичността” на двете групи имоти /действително притежавани от неговите праводатели и тези посочените от Н. на техническите лица при заснемането им/, както и липсата на

представителна власт у подсъдимия по отношение на вторите. В конкретния случай, като лице занимаващо се активно с покупко-продажбата на имоти, съзнавайки действителните предели на своето упълномощаване, воден от търговския си интерес въззивникът Н. категорично е съзнавал, че без използване на инкриминираните удостоверения той не би могъл да осъществи нето една сделка с предмет имоти „възстановени” на неговите праводатели. В тази връзка следва да се проследи последващото поведение на Н. след първоначалната сделка. За един много кратък период от време всеки от имотите е бил прехвърлян по няколко пъти от правоимащите на Г.Н. или на св.В. Й. - негова близка /съжителстващи на семейни начала с Н.- л.144/, от нея на св.Ц., от него пак на подсъдимия Н. или на трети лица, като по този начин се е целяло симулирането добросъвестност у купувачите на съответния имот.

Въззивният съд не споделя становището на защитата, че налице са противоречия в показанията на свидетелите Сн. П. и Д. М., които ТРС е кредитирал изцяло, което било неправилно. Досежно втората свидетелка се сочи, че в с.з. тя е заявила, че е дала пълномощно за гора, а при прочит на последното се установявало, че то е за гора, пасище и овощна градина. По отношение на св.П., се сочи че показанията ѝ били противоречиви и взаимноизключващи се, тъй като първо била заявила че „пълномощно на подсъдимия не е давала”, а впоследствие, че е получила парите при даване на пълномощното. Досежно св.М. - разминаването в показанията е несъществено, тъй като не се спори по съществените факти, а именно наличието на пълномощно от страна на св.М. с упълномощено лице подсъдимия Н.. По отношение на св.П.същата в разпита си пред ТРС /л.150-151/ не е категорична в становището си дали е подписвала пълномощно. Същата е заявявала- „...Нотариуса не ми е чел нищо. Те бяха много листове, аз прочетох само, че става въпрос за ливада...Не мога да си спомня дали съм подписала пълномощно. Може и да съм го подписала.” Показанията и на двете свидетелки са ценени не поотделно и изолирано от останалия доказателствен материал, а във взаимовръзка, обусловеност и логическа последователност с останалите гласни и най-вече с приложените по делото писмени доказателства и заключенията на графологическите и геодезическа експертизи.

Настоящата инстанция намира, че първостепенният съд не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на подсъдимите.

Въззивният съд намира определените от първоинстанционния съд наказания по отношение и на двамата подсъдими за справедливи, счита, че същите съответстват на обществената опасност на деянията и на дейците, и че чрез тях ще се постигнат целите на индивидуалната и генерална превенция, визирани в чл.36 от НК.

Предвид изложените съображения, въззивната инстанция приема, че следва да бъде потвърдена като правилна присъда № 94/02.12.2010 г. по НОХД № 347/2010 г. на Тетевенския районен съд, четвърти състав.

Водим от гореизложеното и на основание чл.338 от НПК, съдът

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 94/02.12.2010 г. по НОХД № 347/2010 г. на Тетевенския районен съд, четвърти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

- 1.
- 2.